

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 29 kwietnia 2014 r. około godziny 15:50 w K. na ul. (...) stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu B. S. kierującemu pojazdem marki R. (...), poruszającym się pasem ruchu, na który zamierzał wjechać D. B.. W wyniku manewru zmiany pasa ruchu, samochód marki M. najechał na samochód marki R. (...), w ten sposób, że spowodował w wymienionym samochodzie uszkodzenia lewego lusterka oraz nadkola w lewym przednim kole w postaci zarysowania powłoki lakieru oraz złożenie lusterka, które spowodowało zniszczenie mechanizmu automatycznego zamykania lusterka. Razem z kierowcą samochodu marki R. (...) jechał pasażer – E. W., która spisała numer rejestracyjny samochodu, który spowodował zniszczenia.

Kierowca samochodu marki M. – D. B. oddalił się z miejsca zdarzenia nie ustalając jego skutków.

D. B. nie figuruje w kartotece Krajowego Rejestru Karnego.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o następujące dowody:

Zeznania świadka B. S. (k. 3v, 38-39), zeznania świadka E. W. (k. 39), zawiadomienia (k. 1- 1v), protokołu oględzin (k. 4-5v), zaświadczenia z ewidencji kierowców (k. 11), aktualnych danych z K. (k. 31).

Obwiniony D. B. (k. 9v, 37-38), w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień, oświadczając, iż wszelkie wyjaśnienia w sprawie złoży ewentualnie bezpośrednio przed Sądem. W toku przewodu sądowego obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obwiniony wyjaśnił, że nie ma co powiedzieć, ponieważ nie przypomina sobie żadnej takiej sytuacji. Dodał, że w czasie zdarzenia przebywał w innej części W.. Próbował sobie przypomnieć to zdarzenie i stwierdził, iż tego dnia pracował cały dzień, a na jego pojeździe nie było śladów.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowią przyjętą przez niego linię obrony i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenia, toteż ich treść nie jest wiarygodna. Treść złożonych przez niego wyjaśnień jest rozbieżna z treścią pozostałych zebranych i ujawnionych dowodów, na podstawie których Sąd dokonywał ustalenia stanu faktycznego, a wskazane przez obwinionego okoliczności, nie znajdują odzwierciedlenia w wiarygodnych zdaniem Sądu, spójnych i uzupełniających się dowodach.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka B. S. (k. 3v, 38-39), Oceniając jednak treść jego zeznań Sąd uwzględnił fakt, iż były one podstawowym dowodem, na którym oparty został zarzut zawarty we wniosku o ukaranie. Dlatego też Sąd wnikliwie i z dużą dozą ostrożności ocenił wiarygodność jego zeznań poprzez zbadanie zgodności podawanych przez niego faktów ze wszystkimi szczegółami, jakie wynikają z innych dowodów, w tym również wyjaśnień obwinionego. W wyniku dokonanej analizy Sąd zeznania B. S. uznał za jasne, logiczne i rzeczowe. Świadek podał te same szczegóły zdarzenia (dotyczące toru i kierunku jazdy samochodów oraz samego przebiegu kolizji i okoliczności, jakie miały miejsce po zdarzeniu) zarówno podczas przesłuchania w toku czynności wyjaśniających, jak i na rozprawie. Zeznania świadka znajdują nadto potwierdzenie w protokole oględzin (k. 4-5v), w którym jednoznacznie stwierdzono, iż samochód marki R. (...) posiada uszkodzenia wskazane przez świadka, co jednocześnie potwierdza, iż doszło do styczności samochodu marki M. prowadzonego przez obwinionego z samochodem pokrzywdzonego marki R. (...).

Zeznania świadka E. W. (k. 39) Sąd ocenił za w pełni wiarygodne. Należy podkreślić, iż świadek jest osobą obcą dla obwinionego, nie ma żadnego interesu w obciążaniu obwinionego i dlatego w żaden sposób nie jest zainteresowana kierunkiem rozstrzygnięcia w sprawie. Świadek została przed przesłuchaniem pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, miała zatem świadomość konsekwencji karno-prawnych związanych z ewentualnym zeznawaniem nieprawdy jak i zatajaniem prawdy. Świadek w sposób racjonalny i logiczny opisała wszelkie szczegóły zajścia przedstawiając spójną i konsekwentną wersję wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 29 kwietnia 2014 r. Ponadto podała, iż zapisała numery rejestracyjne sprawcy, toteż jest pewna, iż w kolizji z samochodem, w którym była pasażerem uczestniczył samochód marki M. o nr rej. (...). W wyniku dokonanej analizy Sąd zeznania świadka uznał za jasne, logiczne i rzeczowe, a tym samym w całości wiarygodne.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

Przedmiotem ochrony określonym w art. 86 § 1 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności, powodującej zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (§ 1).

Dla stwierdzenia, że obwiniony D. B. ponosi odpowiedzialność za czyn z art. 86 § 1 kw, konieczne było ustalenie, że obwiniony nie zachował należytej ostrożności, a w wyniku tego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zebrane w niniejszym postępowaniu dowody w pełni wystarczają by ustalić, iż w dniu zdarzenia obwiniony nie zachował ostrożności, jaka była wymagana w przedmiotowej sytuacji. Wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie zastosował się do wymagań przewidzianych w art. 22 ustawy prawo o ruchy drogowym (zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu), albowiem nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. „Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego” polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Stworzona przez obwinionego sytuacja nie tylko powodowała zagrożenie wystąpienia ujemnych skutków dla ruchu drogowego, co już wypełniło znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, ale doprowadziła także do wystąpienia tych skutków – uszkodzenie samochodu pokrzywdzonego.

W przedmiotowej sprawie obwinionemu zarzucono także wypełnienie znamion wykroczenia z art. 97 kw poprzez oddalenie się z miejsca zdarzenia bez ustalenia jego skutków. Zauważyć należy, iż art. 44 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym zobowiązuje kierującego pojazdem do zatrzymania i przedsięwzięcia wskazanych w ustawie środków w razie uczestniczenia w wypadku drogowym. Swoim zachowaniem obwiniony D. B. niewątpliwie wypełnił również znamiona tego wykroczenia, bowiem oddalił się on z miejsca zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż wina obwinionego i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, a zachowanie D. B. wypełniło znamiona wykroczeń z art. 86 § 1 kw i 97 kw. Ustalony przez Sąd stan faktyczny wskazuje bowiem nie tylko na popełnienie przez obwinionego zarzucanych mu wykroczeń, ale również na to, że czyn obwinionego był zawiniony – popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z okoliczności wyłączających winę.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył D. B. za zarzucone wykroczenia łącznie karę grzywny w kwocie 1500 złotych, analizując przy tym wnikliwie zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe bacząc, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze. W ocenie Sądu kara grzywny w powyższej kwocie będzie karą sprawiedliwą czyniącą zadość zarówno zasadom wymiaru kary określonym w kodeksie wykroczeń jak też zasadom prewencji odnoszącym się do wykroczeń drogowych.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął zaś pod uwagę, rozmiar wyrządzonej czynem szkody. Szkada wyrządzona

czynem D. B. nie jest dosyć znaczna - uszkodzeniu uległy bowiem lewe lusterko oraz nadkole w lewym przednim kole samochodu marki R. (...). Sąd uwzględnił również, iż wykroczenie to, jako popełnione przy niezbyt dużej prędkości, nie niosło ze sobą ryzyka wystąpienia dodatkowych negatywnych następstw czynu. Z drugiej jednak strony, wykroczenie obwinionego wynikało z rażącej nieuwagi, której każdy kierowca nie tylko powinien, ale i musi unikać. Ponadto obwiniony oddalił się z miejsca zdarzenia bez ustalenia jego skutków. Okolicznością łagodzącą był fakt, iż obwiniony dotychczas nie był karany. Reasumując, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego wykroczenia.

Ponadto przy wymiarze grzywny, Sąd kierował się przesłankami przewidzianymi w art. 24 § 3 kw zgodnie, z którym wymierzając grzywnę bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Obwiniony jest osobą zoną, padającą na utrzymaniu małoletnie dziecko. Obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą i uzyskuje, co miesiąc dochód w wysokości 1700 zł, zatem grzywna w wysokości 1500 złotych jest, zdaniem Sądu, adekwatna do poziomu dochodów sprawcy i nie przekracza jego możliwości finansowych.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a nadto zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę w wysokości 150 zł. Biorąc pod uwagę wysokość uzyskiwanych przez obwinionego dochodów i jego sytuację osobistą, Sąd doszedł do wniosku, że uiszczenie kosztów – w łącznej wysokości 250 zł – nie będzie dla obwinionego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.